

Debreceni Ítéltábla

Mf.I.50.049/2022/9.

A Debreceni Ítéltábla a Dobrossy és Társai Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr. Dobrossy István, cím1) által képviselt Felperes cím2 alatti lakos felperesnek – a dr. Léka Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr. Léka Péter, cím3) által képviselt Alperes cím4 alatti székhelyű alperes ellen, elmaradt munkabér és egyéb megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 12.M.70.067/2020/48. számú ítélete ellen az alperes részéről 50. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal a pontosítással, hogy az alperes az elsőfokú eljárási illetéket az esedékesség napjáig az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételei számlájára köteles megfizetni. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 83 536 (nyolcvanháromezer-ötszázharminchat) forint perköltséget.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételei számlájára – 105 242 (egyszázötzezer-kettőszáznegyvenkettő) forint fellebbezési eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényege szerint a felperes 2015. október 14. napjától 2016. október 9. napjáig, majd 2017. január 16. napjától határozatlan idejű munkaviszonyban állt az alperesnél nemzetközi tehergépjárművezető munkakörben. A

munkaszerződések szerint a munkavégzésének helye Európa, a fuvarozási tevékenységét elsősorban Ausztriában, Németországban és Franciaországban végezte.

[2] A felperes munkabérét a 2017. január 16-i munkaszerződésben havi bruttó 130 000 forintban határozták meg azzal, hogy rendkívüli munkavégzésért 15 000 forint/hó pótlékátalány illeti meg. A személyi alapbére 2018. január 1. napjától bruttó 160 000 forint volt. A munkabér kifizetése részben utalással, részben készpénzben történt.

[3] A munkavállalóknak biztosított egyéni védőfelszereléseket tartalmazó jegyzék szerint az alperesi munkáltató a gépjárművezetők részére védőkesztyűt, ipari védősisakot és láthatósági mellényt biztosított.

[4] A felek között a munkaviszony – ráutaló magatartással – 2019. március 18. napján közös megegyezéssel megszűnt, a felek írásbeli megállapodást nem írtak alá.

[5] A felperes jogi képviselővel eljárva a 2019. április 29. napján kelt levelében megkereste az alperes ügyvezetőjét, amelyben az alperest 1 051 000 forint elmaradt alapbér és rendkívüli munkavégzésért járó pótlékátalány, 208 286 forint szóbeli megállapodás szerint járó elmaradt munkabér, visszamenőleg az Európai Gazdasági Térség területén szerzett minimálbérnek a munkaviszony fennállásának teljes idejére járó összege, valamint bruttó 10 000 forint munkavédelmi felszerelés ára, továbbá ezen tőkeösszegek késedelmi kamatai megfizetésére szólította fel, azzal az indokkal, hogy a közös megegyezés aláírása során az alperes képviselője jogellenes, visszaélészerű munkáltatói magatartást tanúsított.

[6] Az alperes, jogi képviselővel eljárva a 2019. május 8-án kelt válaszlevelében a felperesi követelést mind jogalapjában, mind összegszerűségében vitatta, a teljesítést megtagadta.

[7] A felperes többször módosított kereseti kérelmében a 2017. január 16. napjától 2019. március 18. napjáig terjedő igényérvényesítési időszakra ki nem fizetett munkabér jogcímén bruttó 392 067 forint, míg külföldi munkavégzés idejére járó napidíj, mint költségtérítés-különbözet jogcímén nettó 951 857 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest akként, hogy ezen tőkeösszegek vonatkozásában 2018. február 16. napjától kérte marasztalni a törvényes mértékű késedelmi kamatokban is. A felperes keresete irányult továbbá munkavédelmi felszerelés költsége címén 10 000 forint megfizetésére, amely tőkekövetelés vonatkozásában 2017. január 16. napjától igényelt késedelmi kamatot. A felperes kérte marasztalni az alperest perköltségeiben is.

[8] A felperes a ki nem fizetett munkabér iránti igényét utóbb arra alapította, hogy a munkáltató éjszakai pótlékot, munkaidőkereten felüli munkavégzésre járó díjazást, valamint munkaszüneti napokon végzett munkáért járó pótlékot, valamint a napidíjban el nem számolható külföldi (osztrák) minimál órabér összegeket nem fizette ki a részére. A napidíj-különbözet iránti igényét a külföldi munkavégzés időtartamaira alapította.

A felperes álláspontja szerint, miután fuvarozási tevékenységét alapvetően külföldön, ezen belül osztrák, német, olasz, francia tranzit útvonalakon végezte, így külföldi minimál órabérekre vált jogosulttá a loco, valamint kabotázs fuvarfeladatok teljesítése esetén. Az alperes a külföldi fuvarozási tevékenységére tekintettel költségtérítésként napi 60 euró külföldi napidíjat számfejtett bár a részére, azonban ez lényegesen kevesebb összeg, mint amennyi külföldi minimálbérként járt volna az adott napra. Elismerte, hogy a tranzittevékenység időtartamára – amikor adott EU tagállamban a fuvarozó nem érint le- vagy felrakót – a külföldi minimál órabér nem alkalmazandó, valamint a külföldi minimál órabérrel szemben az alperes által költségtérítés jogcímén kifizetett összeg – legalább részben – elszámolható, az üzemanyagmegtakarításként juttatott összeg ugyanakkor nem. A munkával töltött időre járó külföldi minimál órabér a magyar minimálbéren felül illeti meg.

[9] A felperes azt állította, hogy az alperessel szóban kötött bérmegállapodása az volt, hogy az alperes a WebEye (műholdas nyomkövető) adatai alapján megtett (levezetett) kilométerek után nettó 35 forintot fizet, valamint bizonyos meghatározott esetekben tételes összegű kifizetést teljesít. Az így számított munkabér összeget az alperesi munkáltató ténylegesen minimálbér (alapbér) és pótlékátalány, valamint adómentes napidíj jogcímén fizette ki, 2019. január hónappal bezárólag számszakilag helyesen. Az alapbért és a pótlékátalányt minden hónap 10-ig, míg a kilométer- és állásdíjakat, valamint rakodási pénzeket minden hónap 20-ig utalta részére az alperes, az esetlegesen hiányzó, nagyságrendileg 5 000 - 30 000 forint összegű munkabér kifizetése dokumentáció nélkül, készpénzben történt. Annak elismerése mellett, hogy az üzemanyagmegtakarítás összegét és kifizetését igazoló ún. KPM havi összesítőt minden hónapban aláírta, következetesen állította, hogy az a részére ténylegesen soha nem került kifizetésre.

[10] A felperes azt is állította, hogy az alperes a munkaviszony fennállása alatt nem biztosította megfelelően a munkavégzéshez szükséges védőfelszerelést, így a munkavédelmi cipőt, illetve bakancsot, valamint a ruházatot, ezért ennek – kereseti igényként megjelölt – költségeit saját maga fedezte.

[11] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. A keresetet mind jogalapjában, mind összecszerülésében vitatta.

[12] Az alperesi álláspont szerint a közös megegyezés során teljeskörűen elszámoltak egymással, ugyanakkor a közös megegyezés megtámadására nyitva álló objektív és szubjektív határidőt a felperes elmulasztotta. Ebből kifolyólag az érvényes, hatályos és végleges, így a felperes valamennyi igénye jogalapjában és összecszerülésében is megalapozatlan.

[13] Az alperes állította, hogy szóbeli megállapodás alapján munkabért a felperesnek nem fizetett, kizárólag az írásba foglalt munkaszerződés és annak módosításai alapján járt el, azaz a felperes munkabére alapbérből, pótlékátalányból, a külföldi fuvarok időtartamára a napi 60 euró összegű külföldi napidíjból és a havi 100 000 forint összegű üzemanyagmegtakarításból állt, amely utóbbit készpénzben adta át a felperesnek, aki ennek átvételét az ún. KPM havi összesítőn aláírásával elismerte. Az üzemanyagmegtakarítást és a külföldi napidíjat is munkabérként juttatta a felperesnek annak hangsúlyozásával, hogy ez utóbbi nem kötelezően fizetendő, hanem csak egy adható juttatás.

[14] Álláspontja szerint a felperes tevékenysége nem minősült külföldi kiküldetésnek, ugyanis a felperes kizárólag kétoldalú szállítási műveleteket végzett, így a külföldi minimál órabérek nem alkalmazandók. E körben hivatkozott az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2020/1057 irányelvére (2020. július 15.), valamint az Európai Unió Bírósága C-815/18. és C-16/18. számú ítéleteire, amelyek már különbséget tesznek a kiküldetés és a kétoldalú szállítási műveletek között. Mivel az irányadó szabályozás és ítéletek alapján a felperes munkavégzése ez utóbbinak minősül, így a tranzittevékenység után semmiképpen nem illeti meg külföldi minimálbér. Amennyiben a felperes jogosult külföldi minimál órabérre, annak összegéből az adott időszakra járó magyar minimálbér összege levonandó, illetőleg abba a külföldi napidíjként és üzemanyagmegtakarításként kifizetett összeg elszámolandó. Állította, hogy a felperesnek esetlegesen járó külföldi minimál órabér összegét az általa fenti jogcímenen (alapbér, napidíj, üzemanyagmegtakarítás) kifizetett összegek meghaladták.

[15] Az alperes szerint a felperes nem volt jogosult éjszakai pótlékra, valamint munkaidőkereten felüli munkavégzésre járó díjazásra sem, tekintettel arra, hogy az esetlegesen ezen jogcímen járó összegeket fedezte a minden külföldi munkavégzéssel érintett napra megfizetett 60 eurós napidíj.

[16] Az alperes vitatta a felperes munkavédelmi felszerelés költsége iránti igényét, figyelemmel arra, hogy a felperes semmilyen számlát nem mutatott be, és a munkabiztonsági szabályzata alapján a járművezetők részére biztosítandó védőfelszerelést a csatolt írásbeli átadás-átvételi elismervény és szerelvénylap tanúsága szerint a felperes részére átadta.

[17] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek ki nem fizetett munkabér jogcímen bruttó 371 368 forintot, költségterítés(napidíj)-különbözet jogcímen nettó 944 163 forintot, valamint ezen tőkeösszegek után 2018. február 16. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 353 346 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Az alperest 74 480 forint feljegyzett eljárási illeték megfizetésére is kötelezte, és megállapította, hogy a fennmaradó 546 193 forint feljegyzett eljárási illeték az állam terhén marad.

[18] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy a munkaviszony 2019. március 18. napi, ráutaló magatartással történő megszüntetése miatt az írásbeli megállapodás hiányában nem vizsgálható, hogy a felperes tett-e az alperessel szemben esetlegesen fennálló követeléseinek tekintetében joglemondó nyilatkozatot, így a felperes a perbeli igényeit – az elévülési időn belül – jogosult volt érvényesíteni az alperessel szemben, egy esetleges megtámadásnak nincs jelentősége.

[19] Az Mt. 53. § (1) bekezdésére utalással megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a munkaszerződéstől eltérő foglalkoztatás egyik formája az ún. kiküldetés, ami olyan egyoldalú és gazdasági érdekek következtében szükséges munkáltatói kötelezés, amellyel a munkáltató a munkavállalóját ideiglenesen, átmeneti jelleggel a szokásos (munkaszerződésben meghatározott) munkavégzési helyétől eltérő helyen történő munkavégzésre kötelezi úgy, hogy a munkavállaló ezen időtartam alatt is a munkáltató irányítása és utasítása alapján végzi a munkáját, és hivatkozott az Európai Unióról szóló Szerződés (az Európai Unióról szóló Szerződés és az Európai Unió működéséről szóló szerződés egységes szerkezetbe foglalt változata, 2012/C 326/01, továbbiakban: EUMSZ) 56. és 57. cikkében, valamint a munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről rendelkező, az Európai Parlament és a Tanács 1996. december 16-i 96/71/EK irányelvében (a továbbiakban: kiküldetési/posting Irányelv) írtakra.

[20] A fenti rendelkezések alapján jutott arra a következtetésre, hogy a felperes, mint rendszeresen külföldön, az EU tagállamaiban fuvarozási tevékenységet végző (szolgáltatást nyújtó) munkavállaló külföldi kiküldetésben lévő munkavállalónak minősült, és mint kiküldött munkavállaló részére munkabérként annak a tagállamnak a hazai jogszabályaiban meghatározott minimál órabért kell megfizetni, amelyik tagállamban munkát végez. A minimálbér megfizetésének kötelezettségéről rendelkező nemzeti jogszabályok:

- francia jogszabály az ún. Loi Macron törvény,
- német jogszabály a MiLoG,
- osztrák jogszabály az ún. LSDB-G törvény.

[21] A francia minimál órabér összege (30/F/20. melléklet): 2017. évben: 9,76 EUR/óra, 2018. évben: 9,88 EUR/óra, 2019. évben (2019.04.25-től): 10,03 EUR/óra volt.

A német minimál órabér összege (30/F/20. melléklet): 2017. évben: 8,84 EUR/óra, 2018. évben: 8,84 EUR/óra, 2019. évben: 9,19 EUR/óra volt.

Az osztrák minimál órabér összege (30/F/20. melléklet): 2017. évben: 9,40 EUR/óra, 2018. évben: 9,65 EUR/óra, 2019. évben: 9,94 EUR/óra volt.

[22] Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a külföldi kiküldetéshez kapcsolódó elismert költségekről szóló, 285/2011. (XII. 22.) Korm. rendelet alapján igazolás nélkül elszámolható költség a nemzetközi közúti áru fuvarozásban és személyszállításban

gépkocsivezetőként és árukísérőként foglalkoztatott magánszemély esetében napi 60 eurónak megfelelő forintösszeg, ami a munkavállalónak nem kötelezően járó, hanem csak adható juttatás. A felek egyező előadása volt ugyanakkor, hogy az alperes ténylegesen fizetett ilyen jogcímű juttatást a felperesnek, de a felperes által kimunkált és az alperes által nem vitatott adatok alapulvételével határozta meg a külföldi (francia, német és osztrák) minimál órabérre jogosító munka időtartamát, valamint az erre az időre járó külföldi napidíj helyes mértékét.

[23] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a munkaviszonyának tartama alatt kizárólag külföldön végzett fuvarozási tevékenységet, és ennek során éjszaka és munkaszüneti napon is végzett munkát, valamint munkaidőkereten felüli munkavégzést is teljesített és ítéletében részletesen levezette a napidíjban el nem számolható osztrák minimálbér alapján járó díjazást, a négy havi munkaidőkereten felüli munkavégzésért járó díjazás jogcímén járó összegeket, továbbá a meg nem fizetett éjszakai és munkaszüneti napon végzett munkáért járó pótlék mértékét.

[24] Kifejtette, hogy a felperes ki nem fizetett munkabér, valamint költségtérítés (napidíj)-különbözet iránti keresetének összecszerűsége a fentiek figyelembe vételével számítható ki, azzal, hogy nem találta bizonyítottnak a havi 100 000 forint üzemanyagmegtakarítás alperes általi kifizetését, így azt nem vette figyelembe, egyebekben pedig a francia és német területen végzett fuvarozási tevékenység időtartamára a felperesnek járó külföldi minimálbér összegbe az alperes által ténylegesen kifizetett napidíj összegeket elszámolta, ilyen módon kétszeres kifizetésről nem volt szó.

[25] Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy az alperes által hivatkozott 2020/1057. irányelv a jelen perbeli igények tekintetében nem alkalmazható, mert annak implementációs határideje 2022. február 2. napja volt, így a perbeli időszakot nem érintette, és nem irányadó az általa hivatkozott két EUB ítélet (C-815/18., C-16/18.) sem, mert a felperes maga is akként nyilatkozott, hogy azon tagállam minimál órábérére, amelyen csak áthalad, nem releváns.

[26] A felperes ezt meghaladó igénye tekintetében megállapította, hogy az alperes „egyéni védőfelszerelések jegyzéke” elnevezésű és „egyéni védőfelszerelések munkakörönkénti meghatározása” elnevezésű szabályzatai szerint a felperest védőkesztyű, ipari védősisak és láthatósági mellény illette, amiket megkapott. Az alperes belső szabályzata értelmében a felperes részére nem kellett munkavédelmi bakancsot biztosítani és a felperes etekintetben számlát nem csatolt, így követelése alaptalan.

[27] A perköltség felől a Pp. 83.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett, amelynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (továbbiakban: R.) 3. § (2) bekezdésének a) és b) pontja alapján, áfa nélküli összegben állapított meg a feleknek a pernyertesség-pervesztesség arányában járó perköltség beszámításával.

[28] Az ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének – eljárási és anyagi jognak való megfelelése szerinti felülbírálatát kérte a Pp. 369. § (1) bekezdése és (3) bekezdés a), c) és e) pontjai alapján – tartalma szerint megváltoztatását, másodlagosan a Pp. 381. §-a alapján a hatályon kívül helyezését kérte. A felperest az első- és másodfokú perköltsége megfizetésére kérte kötelezni az R. 3. § (5) bekezdése alapján, áfamentes mértékben.

[29] Az alperes fellebbezési érvelése szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, tény- és iratellenes, a megállapított tényállásról helytelen jogi következtetéseket vont le, ezért az jogszabálysértő. A tényállást nem tárta fel teljeskörűen, az alperes és jogi képviselője nyilatkozatait kiragadta a szövegkörnyezetükből, nem vette figyelembe kellő súllyal általa becsatolt bizonyítékokat, a felperes által aláírt üzemanyagmegtakarítási kimutatásokat és kifizetéseket, ezzel szemben az alperessel szemben elfogult, vele perben állt vagy vele haragban álló tanúk vallomására támaszkodott. Ezek perbeli értékelése teljes egészében elmaradt, de a rendelkező rész is hiányos volt, mert ott a költségtérítés(napidíj)-különbözetéről rendelkezett a bíróság, de nem vette figyelembe a felperes által átvett üzemanyagmegtakarítások összegét.

[30] Az alperes valójában túlfizetésben van a felperes irányába, amennyiben az alapbért, a külföldi napidíjat és az üzemanyagmegtakarítás jogcímenek kifizetett összegeket összeszámítja.

[31] Továbbra is állította, hogy a felperes munkavégzése ténylegesen a Magyarországról külföldre történő árukivitelből, majd ezt követően a hazautazásból állt, tranzit tevékenységet végzett csak, munkája nem járt együtt sem áru be- és kirakodásával. Tekintettel arra, hogy nem minősült kiküldetésnek, ezért a felperes a külföldi minimálórabérre nem jogosult. Sérelmezte, hogy a bíróság nem fogadta el az Európai Parlament és Tanács 2020/1057 irányelvében (2020. július 15.) írtakat, illetve az Európai Unió Bírósága C-815/18. és C-16/18. számú ítéletében írtakat sem. Továbbra is állította, hogy a felperes által végzett tranzittevékenység idejére a külföldi minimálbér nem járt, amennyiben pedig ara a felperes mégis jogosult lett volna, akkor annak összegéből a magyar minimálbér, a külföldi napidíj és az üzemanyagmegtakarítás összege levonható lett volna. Az elsőfokú bíróság ezt nem értékelte, különösen azt, hogy a napi 60 euró összegű napidíj csak adható juttatás volt, erről az alperes szabadon eljárva, mérlegelés útján döntött, így a felperes részére az általa közöltek szerint kétszeres kifizetés valósulna meg.

[32] A másodlagos fellebbezési kérelmében arra hivatkozott, hogy amennyiben az elsődleges kérelménél megjelölt indokok az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése által az ügy érdemi eldöntésére kihatottak és azok orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetségesek, akkor az ítéltábla helyezze hatályon kívül az ítéletet és utasítsa az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat meghozatalára.

[33] A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte a Debreceni Törvényszék érdemben helyes ítéletét helybenhagyni és az alperest a másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjban marasztalni a becsatolt költségjegyzék alapján, áfa megfizetése mellett. Mértékét 190 500 forintban határozta meg.

[34] Az ellenkérelemben kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, a szükséges és a felek által felajánlott bizonyítást lefolytatta, ítéletének indokolásában a mérlegelés szempontjait szövegszerűen rögzítette, mely egyértelmű és világos. Az üzemanyagmegtakarítás tekintetében az indokolásból megállapítható, hogy annak mellőzésére a meghallgatott tanúk vallomásai miatt került sor.

[35] Az elsőfokú bíróság az uniós jogszabályokat helyesen értelmezte, kiküldetés valósult meg, a még nem implementált 2020/1057. irányelvet pedig nem lehetett figyelembe venni, a hivatkozott két EUB ítélet nem volt irányadó, mert a felperes sem kérte figyelembe venni az áthaladással érintett tagállamok minimálbérét. Az alperes által kifizetni vállalt külföldi napidíj adómentesen adható 60 euróig, mely összeg Ausztria kivételével elszámolható a külföldi minimálbérből. Az alperesnek csak a két tétel közötti különbséget kellett csak megfizetnie, tekintettel arra is, hogy a napidíj lényegesen kevesebb volt, mint a felperest megillető külföldi minimálbér összege.

[36] Az üzemanyagmegtakarítással kapcsolatban rámutatott arra, hogy az havi 100 000 forint erejéig adómentesen adható alperesi premizálási lehetőség, melyet azonban nem lehet levonni sem a magyar, sem a külföldi munkabérből. Ezen összeget ugyanakkor soha nem kapta meg a felperes, ehhez kapcsolódóan kiadási pénztárbizonylatot nem tudott az alperes csatolni, az adóbevallásokhoz szükséges okiratokon sem tüntette fel, a KPM havi összesítőket pedig csak az alperes nyomására írták alá a gépjárművezetők. A tanúk nem voltak elfogultak, így nyilatkoztak a tárgyaláson, és (munkavállaló 1) bár indított pert, azonban kérelmét elutasította a bíróság, melyet fellebbezéssel nem támadott, azt elfogadta, míg (munkavállaló 2) sohasem perelt.

[37] Az alperes fellebbezése megalapozatlan.

[38] Az ítéltábla a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 379. § és 380. §-ban meghatározott, az elsőfokú bíróság ítéletének kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt és ilyenre az alperes sem hivatkozott, így a fellebbezést az abban megjelölt kérelmek sorrendjében, elsődlegesen a Pp. 383. § (1) bekezdés alapján érdemben vizsgálta.

[39] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja alapján az alábbiak szerint egészíti ki:

[40] A felperes a külföldi fuvarfeladatok teljesítése során a rakodások 99%-ában jelen volt, abban részt vett, azt irányította. Felelősséggel tartozott azért, hogy a hűtőkamion rakománya megfelelően, biztonságosan kerüljön berakodásra. Ezen esetekben az adott külföldi országban töltött idő kiküldetésnek minősült. Az alperes a munkaviszony fennállása alatt a külföldön töltött időre napi 60 euró külföldi napidíj megfizetését vállalta a felperes részére, aki – amennyiben ténylegesen volt – üzemanyagmegtakarítás jogcímén havi 100 000 forintba is jogosult volt.

[41] A fenti tényállásbeli kiegészítéssel az elsőfokú bíróság ítélete felülbírálatra alkalmas volt. Az ítéltábla szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján a perben jelentős tényeket a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelése alapján helyesen állapította meg és a fentiekben a felek által nem vitatott tényekkel kiegészítve abból a jogszabályi rendelkezésekkel és az európai uniós normáknak megfelelő helytálló következtetésre jutott, mellyel az ítéltábla egyetértett. Az alperes fellebbezésében írtakra figyelemmel az alábbiakra mutat rá:

[42] Az ítéltábla a külföldön töltött időre napi 60 euró adómentes külföldi költségterítés vonatkozásában elsődlegesen azt emeli ki, hogy a felek közötti munkaszerződés csak a személyi alpbért tartalmazta, azonban az alperesi munkáltató annak önkéntes megfizetését vállalta (6.M.11/2020. számú ügyben érdemi ellenkérelem 11. és 19. pontjai). Ezzel összefüggésben az ítéltábla azt hangsúlyozza, hogy bár maga a juttatás az alperesi hivatkozásnak megfelelően valóban csak adható, azonban amennyiben annak megfizetésére a munkáltató kötelezettséget vállal, akkor arra már nem terjed ki a mérlegelési jogköre, hogy mely külföldön töltött napokra fizeti azt meg a munkavállaló számára, az ugyanis minden ilyen alkalommal megillette volna a felperest. A perben becsatolt bérjegyzékekből és felperesi kimutatásokból (amit az alperes nem vitatott) megállapítható volt, hogy az alperes ezt a juttatást nem fizette meg maradéktalanul. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében a munkaviszony alatt kifizetett juttatásokat figyelembe vette, a német és a francia minimálbér vonatkozásában ennek összegét levonta, ezért az alperesi állítással ellentétben nem valósulhatott meg a kettős értékelése ennek az összegnek.

[43] Az alperes fellebbezésében is vitatta, hogy a felperes a külföldi munkavégzése során kiküldetésben lett volna, álláspontja szerint csak tranzit vagy kétoldalú fuvarfeladatokat látott el. Ebben a körben az ítéltábla annyiban osztotta az alperes fellebbezési érvelését, hogy az eset megítélése szempontjából irányadó az Európai Unió Bírósága C-815/18. és C-16/18. számú ügyeiben megfogalmazott érvelés és iránymutatás, miszerint a munkavállaló a 96/71 irányelv alapján csak akkor tekinthető valamely tagállam területére kiküldöttnek, ha munkavégzése elégséges kapcsolatot mutat e területtel (lásd ebben az értelemben: 2019. december 19-i Dohersberger ítélet, C-16/18, EU:C:2019:1110, 31. pont), ami az érintett munkavállaló tevékenységét jellemző valamennyi tényező átfogó értékelését feltételezi. Az érintett tagállam területéhez fűződő ilyen kapcsolat fennállása többek között azon szolgáltatásnyújtás jellemzőin keresztül is megnyilvánulhat, amelynek elvégzése a szóban forgó munkavállaló feladata. Az ilyen kapcsolat fennállásának értékelése szempontjából

releváns tényezőnek minősül az e munkavállaló által az érintett tagállam területén végzett tevékenységek jellege is. A nemzetközi közúti járművezetők – a szállítási szolgáltatás nyújtása keretében – által végzett tevékenységeknek az egyes érintett tagállam területéhez való kapcsolódását jellemző intenzitás foka e célokra tekintettel szintén releváns. Ugyanez vonatkozik e tevékenységeknek az érintett szolgáltatásnyújtás egészen belüli részére. E tekintetben az áru berakodása és kirakodása, valamint a szállító járművek karbantartása vagy tisztítása akkor releváns, ha azokat ténylegesen az érintett járművezető végzi, nem pedig harmadik személyek. Ezzel szemben nem tekinthető a 96/71 irányelv értelmében vett „kiküldöttnek” az a munkavállaló, aki erősen korlátozott jellegű szolgáltatásokat végez annak a tagállamnak a területén, amelybe kiküldik (lásd ebben az értelemben: 2019. december 19-i Dohersberger ítélet, C-16/18, EU:C:2019:1110, 31. pont). Ugyanez vonatkozik arra a járművezetőre, aki közúti árufuvarozás keretében csak áthalad valamely tagállam területén és az olyan járművezető esetében is, aki kizárólag a közlekedési vállalkozás székhelye szerinti tagállamból egy másik tagállam területére, vagy ellenkező irányba irányuló, határon átnyúló szállítást végez.

[44] A felperes személyes meghallgatása során elmondta, hogy „főszabályként mi, sofőrök a rakodásban részt kellett, hogy vegyünk. Nyilvánvalóan nekem, mint sofőrnek érdekem volt, hogy a rakodás folyamatát végig kövessem, tekintettel arra, hogy miután bezárul a hűtőkamion ajtaja, onnantól én feleltem a rakomány mennyiségéért és minőségéért... A számítás során figyelemmel voltunk arra, hogy a saját kimutatásom alapján én a rakodások 99%-ában jelen voltam, tehát a rakodásban részt vettem.” (12.M.70.067/2020/25. számú jegyzőkönyv 3. oldal alulról 3. és utolsó bekezdés). A felperes ezen tényállítását az alperes egyáltalán nem vitatta. Az ítéltábla ezért az elsőfokú bírósággal egyezően ezen felperesi tevékenységet olyan munkavégzésnek tekintett, mely külföldön a fel- és lerakodás során az adott tagállam területéhez való erőteljes kapcsolódásnak minősült, figyelemmel a feladat jellegére és az ahhoz kapcsolódó felelősség szintjére.

[45] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg ítéletében, hogy a felperes, mint rendszeresen külföldön, az EU tagállamaiban fuvarozási tevékenységet végző (szolgáltatást nyújtó) munkavállaló külföldi kiküldetésben lévő munkavállalónak minősült, mint kiküldött munkavállaló részére munkabéreként annak a tagállamnak a hazai jogszabályaiban meghatározott minimál órabért kell megfizetni, amelyik tagállamban munkát végez. Így a minimálbér megfizetésének kötelezettségéről rendelkező, az elsőfokú bíróság által is hivatkozott nemzeti jogszabályokat alkalmazni kellett.

[46] Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a perben a felperes utóbb – az általa készített kimutatásokban is – csak azon külföldön töltött idők tekintetében vette figyelembe a külföldi minimálbért, amely esetében felrakodás, vagy lerakodás történt. Az alperes a perben tényszerűen nem állította és nem bizonyította napra pontosan, hogy a felperes által megjelölt időszakok között melyek estében végzett csak tranzit vagy kétoldalú szállítási tevékenységet, de az az állítása, hogy a felperes mindig csak tranzit tevékenységet végzett nyilvánvalóan nem lehetett helytálló, mivel a felperesnek a fuvarfeladatai teljesítése során külföldön fel- illetve le kellett rakodnia. Ezen időszakok tekintetében az elsőfokú bíróság helytállóan fogadta el a felperes kimunkálását, különös tekintettel arra is, hogy a felperes erre vonatkozó táblázatos kimutatásaiban szereplő adatokat az alperes érdemben nem vitatta.

[47] Az ítéltábla ehhez kapcsolódóan hangsúlyozza azt is, hogy utóbb az alperes sem vitatta, hogy a francia és a német jogszabály lehetővé teszi a külföldi minimálbér összegének elszámolását az adómentes napidíjban, míg az osztrák szabályozás szerint a külföldi minimálbért az adómentesen adható juttatásokban tilos elszámolni. Fontos kiemelni, hogy a magyar személyi alapbér összegét ugyanakkor az osztrák minimálbér összegébe be lehet számítani.

[48] Rámutat az ítéltábla, hogy a felek a külföldi kiküldetés összegét teljes terjedelmében munkabérnek tekintették – a felperes úgy, hogy az általa elkészített kimutatásokban és elszámolásban ekként vette figyelembe, míg az alperes fellebbezésében is erre hivatkozott. Az elsőfokú ítéletben szereplő táblázat szerint az elsőfokú bíróság is – helyesen – teljes egészében munkabérnek tekintette ezen díjazást, melyet az osztrák minimálbérbe nem lehetett és nem is számolt bele, míg a német és a francia minimálbérbe be kellett és be is számította az elmaradt munkabér és külföldi napidíj meghatározása során (Európai Unió Bíróság C-428/19. számú, Rapidspeed ügy).

[49] Az üzemanyamegtakarítás elszámolása tekintetében helytállóan hivatkozott arra az alperes, hogy az elsőfokú bíróság ítéletéből nem volt megállapítható az, hogy az azzal kapcsolatos alperesi bizonyítékokat az elsőfokú bíróság miért nem fogadta el, annak egyértelmű indokát nem adta. Az elsőfokú bíróság ezzel a Pp. 346. § (5) bekezdésében írtakat megszegte bár, azonban ennek azért nem volt jelentősége és az ítéltábla azért nem tekintette lényeges eljárásjogi szabálysértésnek, mert az ügy eldöntése szempontjából ennek nem volt jelentősége. Az üzemanyamegtakarítás jelen perbeli esetben nem minősült munkabérnek, mivel az alperes saját előadása szerint is csak akkor adta ezt a felperesnek, illetve a többi munkavállalója számára, ha ténylegesen volt üzemanyamegtakarítása, amennyiben nem, akkor nem, így azt – mint ahogy arra az Európai Bíróság a Rapidspeed ügyben rámutatott – nem lehetett munkabérnek tekinteni. Lényeges az is, hogy ezen juttatást nem a munka ellenértékeként, hanem a hatékony vezetés ösztönzőjeként és a tényleges megtakarítás esetén biztosította csak a számára. Mivel ez a juttatás nem minősült munkabérnek, így azt nem lehetett egyik külföldi minimálbérbe sem beleszámítani, az osztrák minimálbérbe már csak azért sem, mert ott az adómentesen juttatott díjazást egyébként sem lehetett. Mindezek alapján nem volt relevanciája annak, hogy az alperes ezen összeget a felperesnek megfizette-e, ha igen milyen mértékben, mert ezzel összefüggésben felperesnek kereseti követelése nem volt, az általa követelt összegekbe pedig nem lehetett beszámítani. A tanúk e körben tett vallomása ezért súlytalan volt.

[50] Az alperes másodlagos fellebbezési kérelmében arra hivatkozott, hogy amennyiben az elsődleges kérelménél megjelölt indokok az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése által az ügy érdemi eldöntésére kihatottak és azok orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetségesek, akkor helyezze hatályon kívül az ítéletet és utasítsa új eljárásra és új határozat meghozatalára, azonban a már fentebb részletezettek alapján ilyen körülmény nem volt megállapítható, így a Pp. 381. §-a nem volt alkalmazható.

[51] A fenti tényállásbeli és indokolásbeli kiegészítéssel az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[52] Az ítéltábla a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet – 2023. január 1. napjától a 26/2022. (XII.6.) IM rendelettel módosított – 3. § (2) bekezdése alapján pontosította az elsőfokú határozatban meghatározott illetékfizetésről szóló rendelkezést.

[53] A perköltség felől az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján rendelkezett és az alaptalanul fellebbező alperest az R. 3. § (2) bekezdés a) pontja, az (5) és (6) bekezdései szerint megállapítható összegben marasztalta a felperes javára.

[54] A másodfokú eljárás során az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (2) bekezdés és 46. § (1) bekezdése alapján 105 242 forint fellebbezési illeték merült fel, melyet a Pp. 102. § (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel a pervesztes alperes viseli figyelemmel arra, hogy bár arra hivatkozott, hogy azt elektronikusan megfizette, azonban annak tényét nem igazolta.

[55] Az ítéltábla tájékoztatja az alperest, hogy az egyes adótörvények módosításáról szóló 2022. évi LV. törvény 70. §-ban megállapított Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60. napon válik esedékessé. Az alperes, mint fizetésre kötelezett az illeték megfizetésére történő felhívásnak önként köteles eleget tenni a megjelölt határidőben, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni. Az alperesnek a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlára kell megfizetnie az eljárási illetékek összegét, közleményként feltüntetve a jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint az alperes adóazonosító számát.

Debrecen, 2023. március 7.

Dr. Tass Edina s. k. a tanács elnöke, Dr. Bagjos Csaba s. k. előadó bíró,
Dr. Répássy Árpád s. k. bíró